Noul site al lui Ovidiu Bufnila

Costel si vocea

"...Ce e rãu si ce e bine,
Tu te-ntreabã si socoate..."
(M. Eminescu - Glossã)

"Cuuum, nu vezi?!!! Chiar nu vezi?!!!"
Aaah, iarãsi vocea asta stupidã, crezusem c-am scãpat de ea. "Ce sã vãd dom-le, ce sã vãd?" "Uite dincolo, peste stradã, lângã masina de înghetatã... Vaaai, Doamne, ce strâmb e..." "Cine e strâmb, cã eu nu vãd pe nimeni strâmb?" "Copilasul ãla care cumpãrã înghetatã, nu vezi ce deformat e... Ce mâini are... Sãracu'...vai de el, si ce picioare strâmbe..."
De azi de dimineatã începuse, cum iesisem din casã. Am fost pe la Radu sã-i duc un sidi butabil si niste chituri, si de cum am iesit în stradã a început... Cã nu vãd ce strâmb e ãla, sau cã ce deformatã e aia si tot asa... De Radu ce sã mai zic, cã mi-l fãcuse de mi-era fricã sã mã mai uit la el, noroc cã nu venisem sã stau mult, trebuia sã plec la scoalã, cã altfel ar fi zis ãsta cã ce am, am înnebunit sau ce?! De ce mã tot feresc de el si mã uit asaaa... aiurea? Si vorba aia, cu Radu sunt prieten de când mã stiu.
Am plecat de la Radu crezând cã poate totusi cine-stie, mi s-o fi pãrut mie ceva, de la prea multe filme de-astea americane (las' cã n-o sã mai mã uit io la oscãrismele lor de doi bani, o dau pe românesti, ceee, cã si Dinicã e la fel de bun ca DeNiro, poate chiar mai bun uneori), dar ti-ai gãsit. Vocea nu plecase, mã tot bruia cu observatiile ei, si vai s-amar de mine cã-i vedea pe toti sluti si deformati, ca si acum.
"Ce dracu', trebuie sã fii chiar chior sã nu vezi amãrâtul ãla de copilas!" "Dar nu e dom-ne strâmb, îl vãd chiar foarte bine, numai cã nu e asa cum zici tu, e perfect normal !"
Am ajuns la scoalã si pentru o vreme a tãcut, tocmai vroiam sã respir si eu linistit. La naiba, mi s-o fi pãrut...
-Costi, te simti bine ...?
Am ciulit urechile: o voce de fatã, din dreapta mea. Mã întorc usor. E Camelia, nu mi se pãruse de data asta. Eheee, ce mi se mai aprinseserã mie cãlcâiele dupã Cami printr-a noua, mamã-mamã, numai cã ea nu prea mã bãga în seamã, asa cã eu îmi gãsisem pe alta, pe Doina, o roscatã de la B... Vremuri si vremuri... Când acu', ce sã vezi, de vreo câteva sãptãmâni, Cami se tot bãga în vorbã cu mine, mã tot întreba ce mai fac, ba chiar se oferise sã-mi dea si meditatii la mate. Ei nu, cã asta le întrecuse pe toate, parcã de meditatii aveam io nevoie...
"Vezi cã te cheamã sluta aia !" "Ce slutã?" "Aia de-i zici tu Cami." "Esti prost, Cami aratã super, nu vezi si tu, seamãnã cu o actritã, daaa... cu o actritã francezã, cu aiaaa... cum o cheamã Doamneee... din Anna Karenina... " "Sophie Marceau, altã strâmbãturã..." "Eee, n-o sã stau acuma sã mã cert cu tine."

-Costi dragã, ce-i cu tine, pari cam distrat?
-Aaa, nimic, mã gândeam la problema aia pe care ne-a dat-o profu' de mate ca temã ultima oarã. (Pe Cami o cuceresc cu chestii d'astea, sau cel putin vreau s-o tachinez un pic, nici eu nu mai stiu exact ce vreau.)
-A, da? Siii... ai ajuns la vreo solutie?
"Hai cã esti chiar prost, cu cine ti-ai gãsit tu sã-ti pierzi vremea, cu urâta clasei." "Cum cu urâta clasei, cã anu' trecut Cami a iesit miss !" "Miss Strâmbã-lemne poate..."
-Pânã acum nu... dar cred cã mai am putin.
-Uite... ma gândeam... poate vii zilele astea pe la mine si lucrãm amândoi la ea, ce zici?
Ia te uitã, Cami mã cheamã la ea acasã. Doamnelor si domnilor, o zi mare, ce mai încolo si-ncoace. Si când te gândesti cã toatã clasa a noua m-am tinut de capul ei si degeaba... Da' nu-i nimic, vãd cã s-a schimbat roata...
-Si poate dup-aia mergem si la vreun film ceva...
"Acceptã, acceptã, poate se sperie lumea de ea pe stradã sã râd si io un pic" "Auzi ! Ia mai scuteste-mã !" "Te supãrã adevãrul, ce mai, vezi si tu cã draga ta Cami e o malformatã." "Stii ce, eu nu te mai bag în seamã !" "E na, parc-o sã poti..."
Camelia astepta sã vadã ce rãspund, si oricât as fi vrut eu sã-i dau o replicã s-o usture, tot nu puteam sã concep s-o refuz.
-Chiar asta vroiam sã-ti propun si eu, dar mã gândeam cã vrei ca solutia sã fie individualã.
Ce sã mai zic, la ora de istorie vocea mi-a scos peri albi, mi-a zis cã nu pricepe cum pot sta într-o asemenea clasã, cu asemenea arãtãri de colegi, si mai ales cu o profã de istorie care pare scoasã direct din cosciug.
-Dar mai lasã-mã dracului în pace odatã !
Toti colegii se holbeazã la mine, noroc cã acum suntem în pauzã si nu se stie exact cui m-am adresat, dar eu m-am hotãrât. Plec de la ultimele ore si mã duc direct la baba aia de la noi de la colt, o tigancã de care copiii - când eram eu mic - ziceau cã cicã ar face tot felul de farmece, poate o sti ea care mi-e leacul. Sper numai sã nu fi dat ortu' popii, cã era cam terminatã în ultimul timp, de fapt nimeni n-o mai vãzuse pe-afarã.
În statia de tramvai cineva mã trage de mânecã.
-Neneaaa, n-ai o mie de lei ?! Teee rooog dã-mi si mie o mieee...
Un aurolac murdar, mã dau doi pasi mai înapoi, nu pot sã cred cã nu i-am simtit duhoarea mai din timp sã mã fi ferit de el. Mai e si ciung pe deasupra.
-Pleacã de-aici cã n-am !
Ciungul se îndepãrteazã de mine, apropiindu-se de o nouã victimã care deja îi face semn cu mâna s-o întindã.
"Vaaai, cum poti tu sã tratezi cu asa dispret o frumusete de copil ca ãsta?!" Asadar pe ãsta îl vedea normal. "Ai înnebunit, nu vezi cã-i ciung !" "Insensibilule, cum poti sã spui asa ceva despre minunãtia asta de bãiat ! Dã-i te rog frumos zece mii... din partea mea." "Asta-i bunã, doar nu te astepti sã mã iau dupã ce zici tu. Si pe urmã nici nu cred cã am zece mii la mine." "Sã-ti fie rusine !" "Hm, tot mie sã-mi

fie rusine, când tu de azi de dimineatã mã tot bati la cap de m-am sãturat. Da' las' cã merg io la babã acuma si-mi dã ea ceva sã scap de tine..." "Asta om vedea noi..."
La babã în curte liniste de mormânt, întuneric din cauza celor câtiva zarzãri si a vitei de vie, nici chiar vocea nu mai cuteza sã mai zicã ceva. Te pomenesti cã s-o fi mãtrãsit de mult babornita.
-Cauti pe cineva?
Mai-mai sã sar în sus de sperieturã, mã întorc si ce vãd, o tigãncusã frumoasã-foc, cu un fel de cosulet într-o mânã.
-Era aici o femeie bãtrânã care cicã gãsea leac la tot felul de chestii, am început bâlbâindu-mã.
-Aaa, bunica... E plecatã.
-E plecatã? Unde o fi putut pleca baba la anii ei tocmai acum când aveam nevoie de ea, ma abtin sã-ntreb.
-Da' ce treabã aveai cu ea?
-Uite de-azi dimineatã tot aud o voce - m-am pomenit cã vorbesc fãrã voia mea - si nu mai pot scãpa de ea.
-Si ce zice vocea asta, p-ãi frumosi îi vede sluti iar p-ãi strâmbi îi vede frumosi?
-Exact asa ! Ei bravo, de unde-o sti tiganca de ce venisem io aici.
-Vino cu mine! Mã luã de mânã si mã bãgã într-un fel de antret foarte scund, încât trebuia sã stau cocosat sã nu dau cu capul de tavan. Era destul de întuneric si mirosea a iarbã umedã si tigãncusa îmi dãdu drumul la mânã si dispãru un timp undeva în casã.
-Uite - zise când veni iar lângã mine - ia plantele astea si du-te acasã si fierbele, apoi bea zeama aia în care le-ai fiert.
Mã luã iar de mânã si mã scoase afarã.
-Si-atât? - zic.
-Atât !
-Si dacã nu au nici un efect? Adicã vreau sã spun esti tu sigurã cã ãsta e leacul care-mi trebui mie ?
Tigãncusa strâmbã un pic din nas.
-Sigurã, sigurã.
-Si ce vrei pe plantele astea?
-Las' cã mai vorbim noi...
Am iesit în stradã si am dat fuga spre casã, noroc cã nu stãteam departe de casa tigãncii si cum am intrat am pus o oalã cu apa la fiert si am aruncat plantele în ea. Expert în botanicã nu-s eu dar de plimbat pe la tarã sau pe la munte sunt plimbat, si trebuie sã recunosc cã pânã acum nu am mai vãzut ceva care sã semene cu plantele astea, ce sã vã spun, cã mi-ar fi foarte greu sã le descriu. Cert este cã au un miros întepãtor, ca o combinatie de arome de piper si mentã desi sigur nu-s nici una nici alta.
"Rãu ai mai ajuns, sã ai tu încredere într-o tigancã." "Mai tacã-ti fleanca."
Le-am fiert vreo juma' de orã, am asteptat un pic sã se rãceascã, si dup'aia am aruncat plantele si am bãut zeama, nu chiar toatã, dar mã rog, cât am considerat eu cã e de-ajuns.

"Si tu chiar crezi cã asa o sã scapi de mine?! Hm, mare fraier poti fi." "Hai sictir !" "Bine, bine, mai vorbim noi..."
Acum astept, si vãd cã vocea a tãcut. Nu îndrãznesc totusi sã o provoc, sã-nceapã iarãsi sã turuie. Astept si astept. E clar, tiganca mi-a stiut leacul, ce mai. Vocea a amutit de tot, si pe mine mã ia un somn, un somn din ãla care de obicei mã ia pe la ora de chimie. Mã duc la mine-n camerã si mã bag în pat, si somnul viiine... usor dar sigur.
-Cooosti ! Costeeel ! Unde esti, mamã, ai venit?!
Mã dau jos din pat un pic supãrat, dormeam asa de bine.
-Sunt aici, mamã. Dormeam.
-La ora asta? se auzi vocea mamei.
Hm, ce-o fi asa straniu sã dormi ziua.
Usa camerei se deschide usor siii... mai-mai sã fac infarct. O urâtanie de femeie apare în cadrul ei.
-Te simti bine mamã? Ce-i cu mirosul ãsta în toatã casa ?
-Aaa, nimic, am fãcut io o experientã.
Vai, dar ce-i asta? E vocea mea, dar nu eu am vorbit. Si nu eu mã-drept spre femeia asta deformatã sã mã sãrute. Ohhh, nu se poate, ce se-ntâmplã ?
"Se-ntâmplã ce trebuia sã se-ntâmple, asa cã stai potolit acolo." "Cum adicã sã stau potolit acolo? Acolo unde?" "Eee na, esti prea curios, si eu spre deosebire de tine stiu sã te fac sã taci, asa cãã... la revedere, fraiere !"

© Cãtãlin Mitu
În memoria lui Chuck Schuldiner (R.I.P.)
BUCURESTI, 2 MAI 2002

Acordati o nota povestirii:
4 = slaba; 10 = excelenta

Adresa e-mail (necesara)	**Nota:**
	45678910

doriti sa fiti notificat cand apar noi povestiri?

Copyright-ul © acestor povestiri apartine autorilor.
Website design si continut © Ivy&Co.
(online)